

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 159/2015-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. apríla 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpenej advokátom JUDr. Tiborom Timárom, Advokátska kancelária TIMAR & partners, s. r. o., Štúrova 42, Šaľa, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 4 Tpo 78/2014 z 11. decembra 2014 a uznesením Okresného súdu Nitra sp. zn. 33 Tp 126/2014 z 21. novembra 2014, a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDAKČIA] odmieta pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie a rozhodnutie.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. januára 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Tpo 78/2014 z 11. decembra 2014 a uznesením Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 33 Tp 126/2014 z 21. novembra 2014.

2. Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených písomností vyplýva, že „v trestnej veci obvineného [REDAKOVANÉ] a spol., pre obzvlášť závažný zločin poisťovacieho podvodu podľa § 223 odsek 1, odsek 3 písmeno c), odsek 5 písmeno a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno b), písmeno i) Trestného zákona a iné... boli obvinení [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]... vzatí do väzby uznesením Okresného súdu Nitra sp. zn. 33 Tp/38/2014 zo 16. 05. 2014 z dôvodov uvedených v § 71 odsek 1 písmeno b), písmeno c) Trestného poriadku...

Lehota trvania väzby im všetkým piatim začala plynúť od 13. 05. 2014...

Krajský prokurátor v Nitre podal... dňa 07. 11. 2014 návrh na predĺženie lehoty trvania väzby všetkým piatim obvineným... žiadal, aby súd predĺžil lehotu väzby u obvinených do 13. 07. 2015...“. Okresný súd uznesením sp. zn. 33 Tp 126/2014 z 21. novembra 2014 vyhovel návrhu prokurátora Krajskej prokuratúry v Nitre na predĺženie lehoty trvania väzby a súčasne rozhodol o žiadostiach sťažovateľky a obvineného [REDAKOVANÉ] o prepustenie z väzby na slobodu.

3. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla: «*V trestnej veci obvinenej sťažovateľky... bolo Uznesením senátu Okresného súdu... zo dňa 21. 11. 2014 rozhodnuté v spojení s Uznesením Krajského súdu... zo dňa 11. 12. 2014 o predĺžení lehoty väzby a súčasne aj o žiadosti sťažovateľa o nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka a prijatím sľubu... Sťažovateľ má za to, že postup súdov a ich rozhodnutia sú ústavne nekonformné, nakoľko ich podstata spočíva v tom, že pri nahradení väzby v prípade, ak je obvinený*

stíhaný za obzvlášť závažný zločin musí byť obligatórne daná skutočnosť v predmete výnimočnej okolnosti prípadu...

Ani Ústava SR ako ani Dohovor nepoznajú takúto osobitnú kategorizáciu pre inštitúty nahradzujúce väzbu, pričom uvedený Dohovor poskytuje nepochybne obvineným osobám v naznačenom smere viac práv v rozsahu nahradenia väzby ako Trestný poriadok. Vzhľadom na to, že uvedený Dohovor bol riadne ratifikovaný je záväzný a má prednosť pred zákonom. Porušovatelia (t. j. okresný súd a krajský súd, pozn.) mali postupovať tak, že mali pripustiť možnosť (eventualitu) nahradenia väzby u sťažovateľa aj napriek tomu, že je stíhaný pre obzvlášť závažný zločin, a skutočnosť o výnimočnej okolnosti prípadu, keďže nevyplýva z Dohovoru ako ani z Ústavy SR nemali vziať do úvahy, a následne mali posúdiť účel väzby a stupeň a charakter záruky vo vzťahu k nej a osobe obvineného. Porušovatelia uvedené samotné posúdenie nevykonali, nakoľko dôvodili povinnosťou prvej prítomnosti výnimočnej okolnosti prípadu.

Podľa čl. 154c ods. 1 ústavy „Medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom pred nadobudnutím účinnosti tohto ústavného zákona, sú súčasťou jej právneho poriadku a majú prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd.“

Podľa čl. 5 ods. 3 Dohovoru: „Každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c/ tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie. Záruka má vždy prednosť pred väzbou, účely väzby je možné nahradiť väzbou...“

Právnu podstatu predstavuje ustanovenia druhej vety článku 5 ods. 3 Dohovoru..., ktorá sa implicitne prejavuje aj v článku 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy..., ktorá umožňuje podmieniť prepustenie osoby predvedenej pred sudcu zárukou, že sa osoba ustanoví na pojednávanie... Hoci Trestný poriadok možnosť nahradenia väzby sľubom v prípade konkrétneho sťažovateľa vylučoval, ustanovenie druhej vety čl. 5 ods. 3 Dohovoru... to umožňovalo a umožňuje... čl. 17 ústavy zahrňuje v sebe v podstate všetky práva, ktoré

vyplývajú z čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru... Čl. 5 ods. 3 druhá veta Dohovoru... síce nepriznáva jednotlivcovi absolútne právo byť prepustený na záruku, ale umožňuje mu žiadať o prepustenie na slobodu s poskytnutím záruky...» Na podporu týchto svojich právnych názorov a tvrdení sťažovateľka početne argumentovala judikatúrou ústavného súdu.

4. Podľa názoru sťažovateľky „*Obmedzenie vo forme výnimočných okolností prípadu je výrazne obmedzujúce pre úvahu súdu pri rozhodovaní o prepustení obvineného na jednu z foriem záruky, pričom podstata článku 5 ods. 3 Dohovoru a súčasne článku 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky je prednosť záruky pred väzbou bez obmedzenia, čo predstavuje, že súd nemá obmedzenie pri skúmaní prednosti záruky pred väzbou ani v samotnej úvahe. Uvedené ustanovenie § 81 Trestného poriadku na jednej strane pripúšťa aj pri obzvlášť závažných zločinoch nahradenie väzby zárukou, avšak súčasne len za obligatórneho a súčasného splnenia výnimočnej okolnosti prípadu, ktorá skutočnosť na strane druhej sama vylučuje možnosť použitia nahradenia väzby zárukou. Takéto obmedzenie nie je definované v článku 5 ods. 3 Dohovoru ako ani v článku 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, a je v rozpore s článkom 5 ods. 3 Dohovoru ako aj s článkom 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky.*“.

5. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Krajský súd... v konaní vedenom pod sp. zn. 4Tpo/78/2014 uznesením zo dňa 11. 12. 2014 a Okresný súd... v konaní vedenom pod sp. zn. 33Tp/126/2014 uznesením zo dňa 21. 11. 2014 porušili základné právo sťažovateľa... na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy..., ako aj právo na slobodu podľa čl. 5 ods. 3 Dohovoru...

2. Uznesenie Krajského súdu... zo dňa 11. 12. 2014, sp. zn. 4Tpo/78/2014 a uznesenie Okresného súdu... zo dňa 21. 11. 2014, sp. zn. 33Tp/126/2014 sa zrušujú.

3. Sťažovateľovi... priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 337,38 €..“

II.

6. V rámci prípravy predbežného prerokovania sťažnosti [§ 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] ústavný súd nahliadol do súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 33 Tp 126/2014, z ktorého zistil pre posúdenie predmetnej veci tieto relevantné skutočnosti:

- č. l. 34 – písomný sľub sťažovateľky z 18. novembra 2014, že v prípade prepustenia na slobodu povedie riadny život,

- č. l. 48 a 49 – (v rámci zápisnice o výsluchu obvinených z 21. novembra 2014) okresný súd predĺžil lehotu trvania väzby všetkých obvinených do 13. júla 2015, u sťažovateľky z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. b) a c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku jej žiadosť o prepustenie z väzby zamietol a podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku neprijal jej písomný sľub, lebo podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku „účel väzby obvinenej s ohľadom na jej osobu a povahu prejednávaného prípadu nie je možné dosiahnuť dohľadom probačného a mediačného úradníka nad obvinenou“,

- č. l. 52 až 63 – písomné vyhotovenie uznesenia z č. l. 48, 49 (právoplatné v spojení s uznesením krajského súdu dňom 11. decembra 2014),

- č. l. 95 až 104 – sťažnosť sťažovateľky z 26. novembra 2014 proti uzneseniu okresného súdu z 21. novembra 2014,

- č. l. 111 až 120 – podanie sťažovateľky z 26. novembra 2014 označené ako „obv. [REDAKOVANÉ] - dôvody sťažnosti“ obsahovo totožné so sťažnosťou na č. l. 95 – 104 (napísané iným typom písma ako pôvodná sťažnosť, pozn.),

- č. l. 121 až 123 – zápisnica sp. zn. 4 Tpo 78/2014 o neverejnom zasadnutí krajského súdu z 11. decembra 2014, predmetom ktorého bolo rozhodovanie o sťažnostiach obvinených [REDAKOVANÉ] a spol. proti uzneseniu okresného súdu z č. l. 52 – 63; v prípade sťažovateľky krajský súd uznesením v časti B jeho výroku podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku jej sťažnosť (ako aj obvinených [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]) zamietol,

- č. l. 124 až 137 – písomné vyhotovenie uznesenia krajského súdu č. k. 4 Tpo 78/2014-124 z 11. decembra 2014; k súdnemu spisu sp. zn. 33 Tp 126/2014 bol pripojený aj súdny spis sp. zn. 33 Tp 131/2014 týkajúci sa žiadosti sťažovateľky z 11. novembra 2014 adresovanej Krajskej prokuratúre v Nitre o jej prepustenie z väzby na slobodu. Okresný súd uznesením sp. zn. 33 Tp 131/2014 z 18. novembra 2014 spojil obidve trestné veci na spoločné konanie, ktoré *„bude vykonávať sudca pre prípravné konanie Okresného súdu Nitra pod spisovou značkou 33 Tp 126/2014“*.

7. Ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľka vo svojej sťažnosti z 26. novembra 2014 č. l. 95 – 104 v podstatnom uviedla, že *„napadnuté uznesenie nie je legitímnym súdnym rozhodnutím, pretože pochádza od zaujatej sudkyne, ktorá rozhodovala v predmetnej trestnej veci, ako sudkyňa pre prípravné konanie. Namietala, že sudkyňa procesne pochybila, keď o jej žiadosti o prepustenie z väzby rozhodovala spôsobom ako rozhodovala, teda za účasti obhajcov ostatných obvinených a v prítomnosti všetkých spoluobvinených, dokonca aj takých, ktorí sa na tomto úkone vyslovene nechceli zúčastniť, čím bol jej postup neodôvodnený a v rozpore so zákonom. K samotným dôvodom väzby uviedla, že vyjadrenie sudkyne ohľadne dôvodnej obavy u všetkých obvinených, okrem iného aj dôvod, že sa jedná o osoby, ktoré sú vzájomne voči sebe v príbuzenskom vzťahu alebo v obdobnom pomere považuje za viac ako záhadné, pretože z neho jasne nevyplýva, o aké jej konkrétne konanie sa má jednať, z ktorého vyplýva, že by mala pôsobiť na svedkov alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie. Poukázala opätovne na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu SR, ako i nález ÚS SR. Má za to, že dôvody väzby u nej v súčasnom štádiu nie sú dané a objektívne nevyplývajú ani z napadnutého rozhodnutia zaujatej sudkyne, napadnuté rozhodnutie je súdnym rozhodnutím svojvoľnej a arbitrárnej povahy a pre svoju právnu neudržateľnosť, nemôže do budúcnosti predstavovať obhájitelný právny základ pre jej ďalšie väzobné trestné stíhanie.*

Navrhla preto, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie sudkyne pre prípravné konanie, v časti zamietnutia jej žiadosti o prepustenie a tiež v časti, týkajúcej sa predĺženia jej väzby zrušil a prepustil ju na slobodu.“

Porovnaním tejto (citovanej) časti odôvodnenia rozsudku krajského súdu sp. zn. 4 Tpo 78/2014 z 11. decembra 2014 s plným (autentickým) znením odvolacej sťažnosti sťažovateľky (č. l. 95 – 104, ktorej kópiu ústavný súd založil do svojho spisu Rvp) ústavný súd konštatuje ich obsahovú zhodu čo do nosných dôvodov argumentovania sťažovateľky.

III.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Ústavný súd podľa § 25 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Pri posudzovaní sťažnosti ústavný súd vychádzal z jej obsahu, zo súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 33 Tp 126/2014, dotknutých právnych noriem a svojej ustálenej judikatúry použiteľnej v predmetnej veci.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

Podľa § 71 (dôvody väzby) ods. 1 Trestného poriadku obvinený môže byť vzatý do väzby len vtedy, ak... a z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že

- a) ujde alebo sa bude skrývať...,
- b) bude pôsobiť na svedkov... a inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie, alebo
- c) bude pokračovať v trestnej činnosti.

10. Ústavný súd zdôrazňuje, že princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy (pozri bod 8) znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo

slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže, resp. mohol domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonom upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným orgánom verejnej moci, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, I. ÚS 219/2011).

11. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú v súdnom konaní povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

12. Predmetom sťažnosti je namietané porušenie označených práv postupom vo veci konajúcich všeobecných súdov (bod 5) a ich sťažovateľkou napadnutými rozhodnutiami (pozri tiež body 3 a 6).

13. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka predmetnou sťažnosťou najprv napadla postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 33 Tp 126/2014 a aj jeho uznesenie z 21. novembra 2014. Vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať napadnuté rozhodnutie okresného súdu

(a postup v konaní mu predchádzajúci), keďže proti nemu bol prípustný riadny opravný prostriedok, ktorý sťažovateľka využila, a o sťažnosti (odvolaní) proti nemu rozhodol krajský súd ako súd odvolací uznesením sp. zn. 4 Tpo 78/2014 z 11. decembra 2014. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

14. S poukázaním na svoju právomoc vyplývajúcu z čl. 127 ods. 1 ústavy „ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“ (pozri tiež body 8, 10 a 11) ústavný súd konštatuje, že v predmetnej veci nemá právomoc na jej prerokovanie a rozhodnutie ani voči napadnutému uzneseniu krajského súdu sp. zn. 4 Tpo 78/2014 z 11. decembra 2014, a preto sťažnosť sťažovateľky z uvedeného dôvodu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde taktiež odmietol.

15. Konfrontujúc argumentáciu sťažovateľky produkovanú v jej ústavnej sťažnosti (pozri body 3 a 4) s odôvodnením jej sťažnosti z 26. novembra 2014 proti uzneseniu okresného súdu z 21. novembra 2014 (pozri body 6 a 7), ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka v konaní pred všeobecnými súdmi nenamietala porušenie svojich ústavných práv obsahovo totožne ako v návrhu na začatie konania pred ústavným súdom. Sťažovateľka teda námietky o nezákonnosti a protiústavnosti postupu okresného súdu v zásade predostrela prvýkrát až v sťažnosti doručenej ústavnému súdu, hoci tak mohla urobiť už v rámci konania pred všeobecnými súdmi, teda v sťažnosti proti prvostupňovému rozhodnutiu, čím by vytvorila priestor pre krajský súd, aby sa týmito jej námietkami zaoberal a aby jej v prípade zistenia porušenia zákona alebo medzinárodnej zmluvy o ľudských právach a základných slobodách poskytol ochranu, ktorej sa návrhom podaným na ústavnom súde domáhala.

16. Vychádzajúc zo stabilnej judikatúry ústavného súdu (napr. III. ÚS 524/2011) a uvedených skutočností, dospel ústavný súd k záveru o odmietnutí posudzovanej sťažnosti pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

17. Po odmietnutí sťažovateľkinej sťažnosti ako celku nebol už právny dôvod zaoberať sa jej ostatnými návrhmi (pozri bod 5).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. apríla 2015